

OPINIÓ

11
Això no funciona

Salvador Cot

13
Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Cañis

13
El pròxim pas bancari

Miquel Ramon

15
Van a per Samaranch

Emilio Pérez de Rozas

16
La idea del Rafael

Martí Domínguez

17
Principi de precaució

Rafael Garcia Perelló

18
Bauçà és aquí

Ramon Barnils

El futur de Camps

J. J. Pérez Benlloch

València del Cid

Pau Viciano

19
Emblanquinar l'Holocaust

Llibert Ferri

L'efecte Pedro Varela

Oriol Cortacans

82
'Fabula narratur'

Joan Francesc Mira

Megapoders

Quan encara no fa ni un mes que existeix, la moneda única europea ja ha provocat les primeres reaccions empresarials de gran abast a l'estat espanyol. L'exemple més clar és la fusió entre el Banc Santander i el Banc Central Hispano, dos grans grups bancaris que ara en formaran un altre encara de més gran, evidentment. I ja es veu a venir una operació similar entre els bancs que han baixat llocs en el rànquing a causa d'aquesta unió (*anàlisi, pàg. 13*). Inevitablement, la globalització econòmica havia de tenir conseqüències com aquesta, però la moneda única encara les ha accelerat més, perquè d'aquí a tres anys els onze països de la zona euro es convertiran autènticament en un sol mercat. I a mercat més gran, líders més grans.

De segur que en la decisió del Santander i el Central Hispano han influït altres factors, però la globalització de l'economia és el més important. Ens trobem davant d'un fenomen inevitable que es reproduirà en tots els sectors econòmics, però especialment en els sectors estratègics: finances, telecomunicacions, energia, grans indústries... Els grans canvis porten grans conseqüències, que poden ser bones o dolentes, i en moments com aquests s'ha de vigilar perquè allò que, en principi, és sinònim de progrés, no siga en realitat una passa enrere. Les fusions bancàries són enormement il·lustratives: entre el Santander, el Banesto (propietat del primer) i el Central Hispa-

no, a part de tenir una quota de mercat molt important en el seu sector, tenen el control —o participacions de molt pes— en grans companyies dels sectors de les telecomunicacions (Antena 3, Onda Cero, Airtel, Uni2 o Cableuropa), l'energia (Endesa, Cep-sa...), els serveis (Túnel de Sóller, Aigües de València...) i la construcció (Dragados, Urbis...). Si hi afegim les empreses controlades pels altres grans de la banca (el Bilbao Biscaia, la Caixa, Argentaria...), veurem com a l'estat espanyol el poder econòmic està concentrat en poquíssimes mans. I quan hi haja noves fusions, encara es concentrarà més.

Tot això no és diferent del que passa a la resta del món, però... és bo o dolent? Resposta: en la mesura que els poders públics elegits democràticament tinguen prou força i independència per a defensar els ciutadans dels possibles abusos de poder dels grans grups empresarials, anirem bé. Però en cas contrari, ja podem començar a tremolar. Els començaments no són del tot engrescadors. Un exemple: la competència entre els bancs espanyols per a captar clients no ha evitat que s'hagen posat d'acord per a augmentar les comissions pel canvi de monedes de la zona euro. Potser només ha estat un acord tàcit, no formal, però les comissions han augmentat molt per als clients més modestos. Què passarà quan, en lloc d'haver-hi tants bancs i caixes, n'hi haja la meitat? Que augmentarà el perill d'oligopoli.

Un altre rècord

Els canvis d'Aznar al govern espanyol han tingut un efecte dòmino que ha arribat a València. En el moment de tancar aquesta edició d'EL TEMPS, s'anunciava la substitució de Francesc Camps, conseller de Cultura, per Manuel Tarancón, fins ara president de la Diputació de

València. És a dir, amb la que va afectar Medi Ambient, Eduardo Zaplana ha aconseguit fer dues crisis de govern en només una setmana. Molts textos d'aquesta edició ja estaven escrits en saber-se la notícia, però J. J. Pérez Benlloch ja l'havia ensumat. (*Informació, p. 10; opinió, p. 18.*)